

# RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

## ARREST

nr. 2384 van 8 oktober 2007  
in de zaak X/IIde kamer

In zake: X  
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

---

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Kameroense nationaliteit, op 27 juli 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 25 april 2007 houdende de weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 7 september 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VANDER VELPEN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoekende partij diende op 23 april 2007, in functie van haar Belgisch kind (°4 december 2006), een vestigingsaanvraag in.

1.2. Op 25 april 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 2 mei 2007 werd betekend aan verzoekende partij, luidt als volgt:

“(....)

*Betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Er werd geen, zelfs geen verstreken, reispas voorgelegd.*

*Aangezien betrokken vreemdeling zijn identiteit en zijn nationaliteit niet kan bewijzen, is hij tevens niet in staat het bewijs van zijn gezinsbanden te leveren waardoor hij zou kunnen genieten van de meer voordelige bepalingen van artikel 40 van de vreemdelingenwet.*

*Artikel 4, 3, c van de richtlijn 68/360 bepaalt daarenboven dat voor de afgifte van een verblijfskaart aan een familielid van een EU-onderdaan de voorlegging van het document op vertoon waarvan hij het grondgebied heeft betreden kan gevorderd worden. Een dergelijk document werd hoe dan ook niet aangebracht.*

*-Betrokkene heeft eveneens een aanvraag vestiging ingediend in functie van een minderjarig kind.*

*-Betrokkene kan niet ten laste zijn van haar Belgisch minderjarig kind.*

*Artikel 2; artikel 41, alinea 2 en 42, alinea 1 van de wet van 15.12.1980.*

*Artikels 43, 61 van het K.B. 8.10.1981 gewijzigd door het K.B. van 12.6.1998.*

*Artikel 3, alinea 2; artikel 4, 1° en ten 3° C van de EEG-Richtlijn nr. 68/360 van 15.10.1968. Artikel 3, alinea 2 en artikel 6, punt a van de EEG-Richtlijn nr. 73/148 van 21 mei 1973.*

*Artikel 3, punt 3 van de E.E.G.-Richtlijn nr 64/221 EEG.*

*(...)”*

Dit is de bestreden beslissing.

## **2. Onderzoek van het beroep:**

### **Over de ontvankelijkheid van het beroep.**

2.1.1. Verwerende partij werpt op dat het verzoekschrift onontvankelijk is omdat niet werd voldaan aan de op straffe van nietigheid voorgeschreven vermelding in het inleidende verzoekschrift van het kenmerk van het dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.1.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift duidelijk vermeldt dat een beroep wordt ingesteld tegen de beslissing van 25 april 2007 tot weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing wordt gevoegd bij het verzoekschrift. In de bestreden beslissing staat duidelijk het kenmerk van verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeld. Het doel van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is derhalve bereikt.

De exceptie wordt verworpen.

### **Over de gegrondheid van het beroep.**

2.2.1. Verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.2. Er dient in eerste instantie te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte

beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. (R.v.St., nr. 167.477, 5 februari 2007; R.v.St. nr. 164.298, 31 oktober 2006).

2.2.3. Verzoekende partij verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Cassatie inzake de motivering van rechterlijke beslissingen en naar artikel 149 van de Grondwet. Noch de rechtspraak over de motiveringsplicht inzake rechterlijke beslissingen, noch het artikel 149 van de Grondwet zijn evenwel toepasselijk op administratieve beslissingen. Deze verwijzingen kunnen bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd. (R.v.St., nr. 150.529, 21 oktober 2005).

2.2.4. Verzoekende partij stelt dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten onrechte heeft gesteld dat zij niet beschikt over een reispas. De Raad kan evenwel slechts vaststellen dat verzoekende partij tijdens haar asielverzoek uitdrukkelijk verklaarde niet te beschikken over een nationaal paspoort of een document dat als paspoort dient en dat de gemeentelijke diensten van Aartselaar meedeelden dat verzoekende partij, toen zij de vestigingsaanvraag indiende, geen reispas kon voorleggen. Verzoekende partij toont dus geenszins aan dat zij over een reispas beschikt en zelfs indien zij al over een reispas zou beschikken dan nog dient te worden vastgesteld dat zij dit niet ter kennis bracht van het bevoegde bestuur. Een motiveringsgebrek kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.2.5. Verzoekende partij voert aan dat zij een gezinsband heeft met een Belgisch kind en dat door de bestreden beslissing artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 wordt geschonden. Zij betoogt verder dat zij niet kan verplicht worden haar kind, dat een verblijfsrecht geniet, te verlaten en beroept zich op de artikelen 3.1 en 9 het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 en artikel 3 van het Vierde Protocol bij het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden, tot waarborgen van bepaalde rechten en vrijheden die niet reeds rechtstreeks in het Verdrag en in het Eerste Protocol daarbij zijn opgenomen, ondertekend te Straatsburg op 16 november 1963 en goedgekeurd bij wet van 24 januari 1970. De bestreden beslissing bepaalt evenwel slechts dat verzoekende partij niet in de wettelijke voorwaarden is om te genieten van een recht op vestiging, doch voorziet niet dat verzoekende partij, of haar kind, het grondgebied dient te verlaten. Er kan dan ook niet ingezien worden op welke wijze de aangevoerde bepalingen zouden geschonden zijn door de bestreden beslissing.

2.2.6. Ook de verwijzing, door verzoekende partij, naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, inclusief het advies van de Advocaat-generaal bij het Hof, is niet dienstig. De aangehaalde rechtspraak (H.v.J., C-200/02, 19 oktober 2004) heeft immers betrekking op de toepassing van het Europees gemeenschapsrecht (vrij verkeer van personen), terwijl in onderhavige betwisting het Europees gemeenschapsrecht niet speelt. Verzoekende partij, van Kameroense nationaliteit, vraagt immers de vestiging in functie van een Belgisch onderdaan en deze Belgische onderdaan ontleent zijn verblijfsrecht in België aan zijn nationaliteit en niet aan het gemeenschapsrecht. De toepassing van het gemeenschapsrecht strekt zich niet uit tot zuiver interne situaties waarvan alle elementen geheel in de interne sfeer van één lidstaat liggen en die geen enkel aanknopingspunt hebben met het gemeenschapsrecht (VERSCHUEREN, H., "Gezinshereniging met EU-burgers door derdelandsonderdanen", *TVR*, 2005, 122). Ten overvloede dient er op gewezen te worden dat het Hof van Justitie uitdrukkelijk stelt dat de Europese regelgeving die een verblijfsrecht toekent aan bloedverwanten in opgaande lijn die ten laste zijn van een Unieburger, niet kan ingeroepen worden indien de Unieburger zelf ten laste komt van deze bloedverwant, zelfs

indien deze bloedverwant daadwerkelijk voor de Unieburger zorgt en hem wenst te begeleiden.

Het middel is ongegrond.

Verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel.**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend zeven door:

|                   |                                                    |
|-------------------|----------------------------------------------------|
| dhr. G. DE BOECK, | wnd. voorzitter,<br>rechter in vreemdelingenzaken, |
|-------------------|----------------------------------------------------|

|                    |                      |
|--------------------|----------------------|
| mevr. I. CORNELIS, | toegevoegd griffier. |
|--------------------|----------------------|

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

G. DE BOECK.